

ния да изличи от душата му спомена за трижпроклетата му родина...  
 Все по Хумуса, все по Мизия бе ума на момчето. Какво не би дала,  
 за да го утеши. Полека -лека в ума ѝ почва да зрее чудна, страш-  
 на мисъл.

За последен път тя се спиг<sup>а</sup> да обърне сърцето му една  
 вечер, когато Иваница бе дошъл без Теофил и без Адриан.

Князът мислеше, че се е изцерил. Но не подозираше, че ако  
 престане да ходи у хетерата, мъката по нея ще го стисне <sup>свойно</sup> ~~от~~ по-  
 жестоко. Той твърде късно разбра, че образът на хетерата бе, все  
 пак, много по-малко опасен от живия ѝ лик. Спомнът измъчваше  
 душата му, а блясъка на очите ѝ, нежността на гласа ѝ отравяше  
 кръвта му. Мнoшата, който до тогава бе живял само с незлоб<sup>ли</sup>вите  
 радости на лова, за пръв път се ломеше пред могъщата повеля на  
 младостта. Всеки ден се заричаше да не стъпва в двореца край  
 Ираморно море и всяка вечер, щом слънцето залязваше, незаб<sup>я</sup>лязано  
 стъпките му се отправяха към дома на хетерата. До кога щеше да  
 трае тази опасна дързост, как щеше да свърши? Не смееше да помис-  
 ли.

Самотата ме тласка към нея - се утешаваше наивно Иваница.  
 Но <sup>у</sup> ~~в~~дъното на сърцето си усещаше нещо, което не смееше да си  
 признае.

Тази вечер Ефросина стоя твърде дълго пред сребърното си  
 огледало. Устните ѝ - сочни и пълни - бяха алени като кинобар.  
 Дълги бисерни обици отражаваха в матовия си блясък руменината на  
 лицето <sup>и</sup> ~~си~~. Облече тънка синя туника, везана с каланти и зафири.  
 Начерви клепките си. И зачака развълнувана като девица.

Князът дойде сам. Малко смутен и неспокоен. Когато сед-  
 наха да вечерят, той внезапно я попита.

- Ефросина, на колко си години?

Тя го изглежда очудено.